

принцъ Хенрихъ отишълъ къмъ Ломачъ, гдѣто на 8 ноемврий се съединилъ съ Гулзена, който билъ прѣминалъ прѣзъ Елба при Гиршъ-Щайнъ, и ималъ вече всичко около 50.000 войски (71 баталионъ и 136 ескадрона). Генералъ Дирекъ, съ 4 баталиона и 10 ескадрона отъ състава на армията на принца Хенриха, се расположилъ въ Гроссенхайнъ, за да наблюдава неприятеля на дѣсната страна на Елба, а корпуса на Финка, испратенъ отъ Дюбенъ прѣзъ Мюхелнъ, на 7 ноемврий застаналъ при Дёбелнъ. Усилванието на пруската армия ѝ позволявало да дѣйствува настѣпателно; но тъй като Даунъ заемалъ при Гейницъ твърдѣ силна позиция, то принцъ Хенрихъ рѣшилъ да заобиколи лѣвия му флангъ и, като застрашава съобщенията му прѣзъ планинитѣ съ Бохемия, да го принуди да отстѣпи. Съ тѣзи цѣль той заповѣдалъ на Финка да прѣмине при Дёбелнъ прѣзъ Мулда и да отиде къмъ Росвейнъ. Корпуса на генерала Брентано, който прикривалъ на това мѣсто лѣвия флангъ на Дауна, отстѣпилъ къмъ Носсенъ, но Даунъ останалъ на позицията си. Финкъ, усиленъ съ прѣсни войски, атакувалъ при Носсенъ, по заповѣдъ на принца Хенриха, корпуса на Брентано, отблъсналъ го, заелъ Фрейбергъ въ тила на австрийската армия и испратилъ легкитѣ си войски къмъ Дипполдисвалде и Дона. Това принудило най-послѣ Дауна да отстѣпи къмъ Вилсдруфъ, а Брентано — къмъ Херцогсвалде (на 14 ноемврий). Въ туй време Фридрихъ дошълъ при армията на принца Хенриха и, приписвайки отстѣпленieto на Дауна на пристиганieto си, рѣшилъ да дѣйствува настѣпателно. Принцъ Хенрихъ му казвалъ, че Даунъ вѣроятно и безъ това ще отстѣпи въ Бохемия и ще испразни Дрезденъ отъ страхъ, да не би гар-

низона му да падне въ плѣнъ, и убѣждавалъ Фридриха да не принуждава Дауна на рѣшителни дѣйствия. Но Фридрихъ отхвърлилъ благоразумния му съветъ, лично прѣслѣдвалъ съ авангарда (7 баталиона и 10 ескадрона) на Веделя — австрийския арриергардъ, нанесълъ му доста голѣма загуба, но и самъ безъ полза понесълъ не по малка. Увлѣченъ обаче отъ одържания успѣхъ, той намислилъ да въспрѣпятствува на отстѣпленieto на Дауна за Бохемия по лѣвата страна на Елба и да го принуди да прѣмине прѣзъ тѣзи рѣка и да отстѣпи по дѣсната, страна оскъждна, планинска, която имала малко число съобщения. Ако Фридрихъ би успѣлъ въ това, то туй отстѣпление, въ толкова напреднало време на годината, би било пагубно за австрийската армия.

Съ горѣказаната цѣль Фридрихъ тръгналъ съ главнитѣ си сили къмъ Вилсдруфъ, а на Финка съ корпуса му, на брой около 20.000 души, заповѣдалъ да застане въ Максенъ, на пѣтя на отстѣпленieto на Дауна. Послѣдния се расположилъ задъ плауенската лощина, на извѣстната по силата си позиция, като освѣнъ това се заобиколилъ съ отдѣлни отряди. Слабостъта на силитѣ на Финка и отдалечението му отъ пруската армия допушали да бже той заобиколенъ и разбитъ, или пъкъ принуденъ да се прѣдаде. Това било толкова естествено, че самъ Финкъ, като получилъ заповѣдта да отиде къмъ Максенъ, излагалъ на Фридриха всичката опасностъ отъ подобно едно движение и расположение, но не успѣлъ да отклони Фридриха отъ намѣрението му. Между туй Даунъ, слѣдъ дълги колебания, рѣшилъ се най-послѣ да заобиколи Финка и, като събралъ най-напредъ армията на окръжитѣ около Гисюбелъ, испратилъ я къмъ Дона въ тилъ на Финка,